

РЕШЕНИЕ

№ 5139

гр. София, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 27.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **5299** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. А. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв.П. Д. – САК, адрес за призоваване- [населено място] -п.к.1000, [улица], ет.1 (тел. № 0888 831 915), срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 1401/04.05.2023г., издадена от мл. автоконтрольор П. Д. Ч. - 1 гр., 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1,б.Б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна. Сочи се, че не е мотивирана. Също така жалбоподателят не знаел с какво техническо средство е установена концентрацията на алкохол в кръвта му и дали същото е технически годно; не му бил издаден от контролните органи талон за медицинско и химическо изследване; при медицинското изследване не са му били издадени никакви медицински документи, свързани с изследването за алкохол в кръвта; съставеният АУАН на жалбоподателя не му е бил връчен по надлежния ред. Иска се отмяна на процесната заповед. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв.Д., преупълномощена от адв.Д., която поддържа жалбата. Представя писмени бележки. Посочва, че

результатите от химическото изследване не са били взети предвид от административния орган. Относно химическото изследване по приложения протокол посочва, че изследванията следва да се извършват двукратно, което не е било сторено. Моли съда да отмени оспорения административен акт, претендира разности. Ответникът – мл. автоконтрольор 1 гр., 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, издал оспорената ЗППАМ не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 04.05.2023г. в 10,49 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [населено място] към [улица], жалбоподателят М. А. Т. е управлявал МПС- т.а. И. Д. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Васко ти Рент“ ЕООД. Същият бил спрян за проверка в хода на която е бил тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер 7510“ с фабр. номер 0019. Уредът отчел концентрация на алкохол от 0,64 промила. На водача е бил издаден талон за медицинско изследване №0151339 за УМБАЛ „Света А.“- [населено място]. На жалбоподателя е бил съставен и АУАН № 950260 от 04.05.2023г., който той отказал да подпише.Съгласно приложените по делото Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби и Протокол за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта, в иззетите за изследване 2 бр. проби кръв, взети от жалбоподателя Т., се доказала концентрация на етилов алкохол 0, 52 на хиляда.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 1401/04.05.2023г. с която на жалбоподателя Т., на основание чл. 171, т.1,б.Б от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка (ЗППАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Като доказателства по делото са приети : АУАН №950260, протокол за преминали последваща лабораторна проверка средства за измерване- анализатори на алкохол в дъха, сред които и Дрегер 7510 с фабр. номер 0019, преминал проверка на 01.02.2023г., с валидност на проверката 6 месеца (съответно уредът е годен към датата на нарушението); разпечатка за уреда дрегер за 04.05.2023г.; талон за медицинско изследване; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби; протокол за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта; лист за преглед на пациент; справка картон за водача, видно от която, жалбоподателят е нееднократно наказван за различни административни нарушения по ЗДвП, като в същата е отразено и влязло в сила определение (приложено) за одобряване на споразумение на СРС, с което Т. е бил осъден за престъпление по чл. 343 б, ал.1 от НК; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки/ПАМ/ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП, Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП за определяне на служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 8121з-1496/06.12.2016г. за възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на МВР; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки (ПАМ) по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.

5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП ; Заповед № 513 з-4536 от 08.06. 2021г. на директора на СДВР, видно от която издателят на ЗППАМ- мл. инспектор Ч. заема длъжността мл. автоконтрольор в 1 гр., 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която имат правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна. Съображенията са следните:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. Директора на СДВР, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, в т.ч и младши автоконтрольори в отдел "ПП" при СДВР. Такава длъжност заема и издателят на процесната ЗППАМ, съгласно Заповед № 513 з-4536 от 08.06. 2021г. на директора на СДВР. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че оспорената ЗППАМ не е мотивирана. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение.

Отделно, в оспорената заповед се съдържат достатъчно фактически основания. В същата не само е визиран издадения на жалбоподателя АУАН, но е посочено още от фактическа страна, че на 04.05.2023г. в [населено място] е управлявал МПС- И. Д. с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

При издаване на процесната ЗППАМ не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В АУАН е посочено, че водачът виновен е нарушил чл.5 ал.3 т.1 от Закона за движение по пътищата, като в акта е отразено, че на 04.05.2023г. в 10,49 ч. в [населено място], по [улица]жалбоподателят Т. е управлявал МПС- т.а. И. Д. с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда - 0,64 промила, установена с техническо средство - „Дрегер 7510“ с фабр. номер 0019. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл.171 от ЗДвП е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с акта за установяване на административно нарушение. Възраженията на жалбоподателя за невръчване на АУАН са неоснователни. В настоящият случай е била приложена разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, съгласно която когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел. Обстоятелството, че едно и също лице е едновременно свидетел при съставянето на АУАН и на отказа на нарушителя да го подпише, не е процесуално нарушение, тъй като липса нормативно правило, което да го забранява. В съдържанието на акта са отразени името и точния адрес на свидетеля на отказа, с което е изпълнено изискването на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, като е осигурена и възможност същият да бъде идентифициран. Налице е редовно съставен АУАН. Съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП, този акт се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка различна от тази по АУАН лежи върху оспорващия. В хода на съдебното

производство от страна на жалбоподателя не са представени доказателства и не са оборени по надлежния ред фактите по АУАН, респ. заповедта за прилагане на ПАМ. От подобно естество са останалите възражения на жалбоподателя, като в това отношение е видно, че талон за медицинско изследване е съставен, но жалбоподателят е отказал да подпише и този документ, което е надлежно удостоверено с подписа на свидетел.

За да е законосъобразно налагането на ПАМ от процесния вид, е необходимо да е установена по надлежния ред наличието на концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози или отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че лицето е управлявало МПС-т.а.И. Д. с рег. [рег.номер на МПС] , на посочените в АУАН време и място. При извършената проверка лицето е изпробвано за наличие на алкохол в издишания въздух с техническо средство „Дрегер 7510“ с фабр. номер 0019 (преминало успешно проверка) и отчело концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда, а именно 0,64 промила. На жалбоподателя е издаден и талон за медицинско изследване, като според Протокол от химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръв, в изследваната кръвна проба, взета от лицето, също се установява наличие на алкохол над 0,5 на хиляда, а именно концентрация от 0,52 промила. Разпоредбата чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП не изисква наличието кумулативно на изследване с техническо средство и изследване от кръвна проба, само уточнява, че при изследване на кръвна проба установените стойности са определящи. Във връзка с възраженията на жалбоподателя следва да се отбележи, че в конкретния случай данните от направеното химическо (двукратно, на 2 бр. кръвни проби, както е посочено в протокола) изследване, са за 0,52 промила концентрация на етилов алкохол, което не води до промяна на базовите съставомерни признаци на вмененото нарушение и са изпълнени предпоставките за прилагане на съответната ПАМ.

Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което процесната ПАМ се явява законосъобразно наложена.

При така установените факти и с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения – безопасността на участниците в пътното движение, съдът приема, че наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон – осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като в самия нормативен акт по-благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност,

тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ и в съответствие с целта на закона.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 81 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Т. с ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1401/04.05.2023г., издадена от мл. автоконтрольор П. Д. Ч. - 1 гр., 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.1,б. б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: